

僕
は
僕
の
知
ら
な
い
小
説
を
書
い
た

ผม
ไม่รู้จัก
นิยาย
เรื่องนี้
ที่ผม
เขียน

I don't know the novel written by me....
Kiyuna Toto

คิยุนะ โทโตะ เขียน
นิรุบล ใบประเสริฐ แปล

小僕は僕の書
いた小説を
知らないた

ผมไม่รู้จักนิยายเรื่องนี้ที่ผมเขียน

I don't know the novel written by me....

คิยุนะ โทโตะ เขียน
นิรุต ไขประเสริฐ แปล

ผมไม่รู้จักนิยายเรื่องนี้ที่ผมเขียน 僕は僕の書いた小説を知らない

คิยูเนะ โทโตะ : เขียน
นิรุบล โบประเสริฐ : แปล

พิมพ์ครั้งแรก พ.ศ. 2564

BOKU HA BOKU NO KAITA SHOSETSU O SHIRANAI by Toto Kiyuna

Copyright © Toto Kiyuna 2018

All rights reserved.

Original Japanese edition published in 2018 by Futabasha Publishers Ltd., Tokyo

This Thai edition is published by arrangement with Futabasha Publishers Ltd., Tokyo

in care of Tuttle-Mori Agency, Inc., Tokyo.

Thai language translation copyright © 2021 by Nation International Edutainment Public Company Limited

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของสำนักหอสมุดแห่งชาติ

คิยูเนะ, โทโตะ.

ผมไม่รู้จักนิยายเรื่องนี้ที่ผมเขียน.-- กรุงเทพฯ : เนชั่น อินเทอร์เน็ตเซ็นทรัล เอ็ดดูเทนเมนท์, 2564.
282 หน้า.

1. นวนิยายญี่ปุ่น. I. นิรุบล โบประเสริฐ, ผู้แปล. II. ชื่อเรื่อง.
895.63

ISBN 978-616-587-005-4

เจ้าของผู้พิมพ์/ผู้โฆษณา

สำนักพิมพ์เนชั่นบุ๊คส์

บริษัท เนชั่น อินเทอร์เน็ตเซ็นทรัล เอ็ดดูเทนเมนท์ จำกัด (มหาชน)

กรรมการและประธานเจ้าหน้าที่สายงานการเงิน วรพจน์ จรรย์โกมล

ผู้อำนวยการกองบรรณาธิการ จิตกานต์ ธนาไอฟาร์

บรรณาธิการ ภัทริยา จินตไพจิตร

ปก วรเทพ เสริมธนะพิชญกุล

รูปเล่ม นวรัตน์ เนื่องสม

ผู้จัดการฝ่ายขายและการตลาด ณัฐชานันท์ เจริญภัทรเกียรติ

ฝ่ายขายและการตลาด จารุวรรณ นาคบำรุง สุภาพร แซ่ลือ ชาญคุณภัคภัค กันทอน ลภัสรดา สารไทย ภาคภูมิ ยินดี

สำนักงาน อาคารเล่าเป้งจำนวน 1 ชั้นที่ 24 เลขที่ 333 ซอยเฉยพ่วง ถนนวิภาวดีรังสิต แขวงจอมพล เขตจตุจักร
กรุงเทพฯ 10900 โทรศัพท์ 0-2091-5900 โทรสาร 0-2091-5928 www.nejavu.com, www.facebook.com/nejavu,
www.facebook.com/NationBooksFanPage

พิมพ์ที่ บริษัท ไอดี ออล ดิจิตอล พรินท์ จำกัด 52 ซอยเอกชัย 69 แขวงบางบอน เขตบางบอน กรุงเทพมหานคร 10150
โทรศัพท์: 02-899-5429-35

ราคา 295 บาท

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558 โดย บริษัท เนชั่น อินเทอร์เน็ตเซ็นทรัล เอ็ดดูเทนเมนท์ จำกัด (มหาชน)

ห้ามลอกเลียนแบบส่วนหนึ่งส่วนใดของหนังสือเล่มนี้ รวมทั้งการจับแบบ ถ่ายทอด ไม่ว่ารูปแบบหรือวิธีการใดๆ ด้วยกระบวนการ ทางอิเล็กทรอนิกส์ การถ่ายภาพ การบันทึก หรือวิธีการอื่นใดโดยไม่ได้รับอนุญาต

หากพบหนังสือมีปัญหาด้านใด หน้าสลับ หน้าซ้ำ หรือหน้าหาย สามารถขอเปลี่ยนแปลงใหม่ได้จากร้านที่ท่านซื้อ หรือติดต่อสำนักพิมพ์ โทรศัพท์ 0-2091-5900

คำนำสำนักพิมพ์

...เมื่อประสบการณ์ในแต่ละวันหล่อหลอมตัวคุณในทุกวันนี้ขึ้นมา
แล้วจะเกิดอะไรขึ้นเมื่อความทรงจำของคุณหายไปทุกๆ วัน...

อาภิระ ผู้เป็นตัวเอกของเรื่องได้ตั้งคำถามว่า ถ้าการสังสมเรื่องราว
ที่ผ่านมาในแต่ละวันคือการมีชีวิตอยู่ เขาผู้ลืมทุกอย่างไปจนหมด
จะยังถือว่ามีชีวิตอยู่หรือไม่

ในขณะที่เขายังกังวลเรื่องตัวตนของตนเอง แต่ความไม่ย่อท้อต่อ
อุปสรรคก็ทำให้เขาเดินหน้าต่อไปเรื่อยๆ

สุดท้ายแล้ว ความตั้งใจที่จะไม่ยอมแพ้ต่อโชคชะตาของตัวเอง
จะช่วยให้เขาผ่านวิกฤตนี้ไปได้หรือไม่?

เนชั่นบุ๊คส์

NB LITE

17 เมษายน 2017 วันจันทร์ 06:30 AM

สมาร์ทโฟนส่งเสียงปลุกหนวกหูอยู่ข้างหมอน
เสียงค่อยๆ ดังขึ้นเรื่อยๆ คล้ายจะบอกว่า ตื่นสิ ตื่นสิ ตื่นสิ เข้า
เร็วๆ เข้า ผมลืมตาลุกขึ้น พยายามจะปิดเสียงปลุกนั้น

.....อ้าว?

ผมถือสมาร์ทโฟนไว้ในมือ ยังงัวเงียอยู่ที่จริง แต่ก็รู้สึกผิดสังเกต
นี่ไม่ใช่สมาร์ทโฟนของผม

ก่อนอื่นเลย สีไม่เหมือน ขนาดของหน้าจอไม่เหมือน พอดูเวลา
ก็เห็นว่าเพิ่งจะหกโมงครึ่ง ผมซึ่งทำงานแบบจัดสรรเวลาได้เองนั้นไม่มี
นิสัยตั้งปลุกไว้เข้าขนาดนี้ และผมก็หาสมาร์ทโฟนของตัวเองไม่เจอ

“.....เมื่อวาน เกิดอะไรขึ้นนะ.....?”

แต่เสียงปลุกก็หนวกหูอยู่ดี ผมจึงปิดมันก่อน และค่อยคิด

เมื่อวานผมทำอะไรลงไปนะ อย่างเช่น ไปเมาที่ร้านเหล้าจนหยิบ
มือถือชาวบ้านกลับมา มีเรื่องแบบนั้นรีเปลา่หว่า

ไม่สิ เดี่ยวก่อน บางทีผมอาจจะเลี้ยงค็อกเทลสาวที่นั่งข้างๆ กัน
ในบาร์ แล้วก็ตามน้ำจันทวนมาที่ห้องสักคืน และสมาร์ทโฟนเครื่องนี้ก็
เป็นของผู้หญิงคนนั้น ใช่สถานการณ์แบบนี้รีเปลา่?

ไม่สิ โอกาสที่ผมจะจีบสาวสำเร็จไม่ได้สูงขนาดนั้น และถ้าเกิด

เรื่องแบบนั้นจริง ผมควรจำได้ จั๊นนี่มันเรื่องอะไรหว่า

เมื่อผมพยายามจะไล่ทวนความทรงจำ ก็เกิดความกังวลอย่างแรงกล้าเข้าจู่โจม

“อ้าว อ้าว? ทำไมล่ะ?”

เมื่อวานผมน่าจะอยู่ที่โยโกฮามะ ไปซึ่งรถ เข้าซูเปอร์เซนโต¹ แล้วก็ี้เกียจกลับ เลยนอนโรงแรมแคปซูล² ไปทั้งแบบนั้น มันน่าจะเป็นแบบนั้น ผมไม่มีความทรงจำว่าตัวเองกลับมาบ้าน แต่เข้านี้ผมกลับตื่นขึ้นมาในห้องของอะพาร์ตเมนต์ที่อยู่จุนชิน นี่มันเรื่องอะไรเนี่ย

ที่ผ่านมาก็เคยตี้มากเกินไปจนความทรงจำจะหว่างนั้นหายวับไปเหมือนกัน แต่คราวนี้ไม่ใช่ เพราะผมไม่มีความทรงจำว่าตัวเองไปตี้มมาแต่แรกด้วยซ้ำ

“ไม่จริงมั้ง ไม่ตี เตี่ยวะ เอาจริงๆ”

ผมหลุดพูดคนเดียวติดๆ กัน

ผมเคยมีประสบการณ์ลนลานในเช้าวันรุ่งขึ้นที่ความทรงจำหายไปเพราะแอลกอฮอล์ เช่น กังวลว่าจะสร้างความเดือดร้อนให้คนที่ตี้มด้วยกัน รีเปล่า กระเป๋าดังค์ยังอยู่กับตัวรีเปล่า หรือว่าไม่ได้อ้วกในบ้านไ่มั้ย อะไรอย่างนี้

ขนาดเรื่องแค่นั้นยังลนเลย เพราะนั้นคราวนี้เลยยิ่งกลัว เมื่อวานผมกลับจากโยโกฮามะมาที่บ้านได้ยังไง? บอกก่อนว่าผมทั้งไม่ปวดหัว และไม่มึนหัวของอาการเมาค้าง สภาพร่างกายตี้มาราวกับได้นอน

¹ ซูเปอร์เซนโต: โรงอาบน้ำขนาดใหญ่ที่มีบริการแบบครบวงจร

² โรงแรมแคปซูล: โรงแรมราคาถูกที่มีห้องขนาดเล็กมากซึ่งคล้ายแคปซูลไว้ให้บริการ

เต็มอิมหลังจากอดนอนมานาน

โอเค ใจเย็นก่อนนะ ที่ว่าไม่มีความทรงจำนี้ตั้งแต่เมื่อไร

ชื่อ อายุ การศึกษา อาชีพ งานที่ทำอยู่ตอนนี้....อาจจะฟังดู
งี่เง่า แต่ผมจะลองนึกเรื่องพวกนี้ดูก่อน

ผมชื่อคิชิโมโตะ อากิระ อายุ 23 ปี อาชีพนักเขียนนิยาย
นามปากกาคือคิชิโมโตะ เอย์ ตอนนี้อยู่ระหว่างร่างเค้าโครงส่งไปให้
บรรณาธิการเพื่อตีพิมพ์ผลงานใหม่ ปัจจุบันอาศัยอยู่คนเดียวในจังหวัด
คานางาวะ ไม่มีแฟน

ดีละ ไม่เป็นไร ยังจำห้องนี้ได้ แล้วก็นึกเรื่องครอบครัวกับเพื่อน
ออกอยู่ น่าจะไม่ใช่อាកการความจำเสื่อม

นอนหลับคนเดียวต่อไปก็ไม่ช่วยให้อะไรดีขึ้น ผมจึงลุกขึ้นแล้ว
มองไปรอบๆ ห้อง แต่ถึงอย่างนั้นห้องนี้ก็ห้อง 2LDK³ มอง
ปราดเดียวก็เห็นว่าไม่มีคนอื่นอยู่

ทำทางว่าเจ้าของสมาร์ทโฟนปริศนาเครื่องนี้ไม่ได้ค้างที่นี้
“ใจเย็นก่อน อิม”

ผมบอกตัวเอง แล้วตัดสติใจไปยังห้องน้ำ

ถึงจะไม่มีความทรงจำสักวัน ก็ไม่น่าเป็นปัญหาใหญ่ขนาดนั้น
แน่นอนว่าถ้าสมองมีปัญหาคงจะแย่ ดังนั้นผมจึงตั้งใจว่าจะไปโรงพยาบาล
แต่เอาเป็นว่าต้องใจเย็นให้ได้ก่อน

เมื่อมาถึงอ่างล้างหน้าที่เชื่อมต่อกับห้องอาบน้ำ ผมเปิดก๊อกน้ำ
และกำลังจะล้างหน้าด้วยน้ำที่ไหลแรง ตอนนั้นเอง.....

³ 2LDK: หมายถึงห้องที่มีสองห้องนอน และห้องสำหรับเป็นบริเวณนั่งเล่น กินอาหารและครัว

“.....นั่น.....”

ผมเห็นกระจกตรงอ่างล้างหน้าแล้วพูดอะไรไม่ออก เมื่อกี้ผมมองแต่อ่างล้างหน้าก็เลยไม่ทันสังเกต ว่ามีตัวอักษรเขียนอยู่บนกระจกที่เป็นคราบเล็กน้อย

<เปิดคอมซะ แล้วเปิดไฟล์ข้อความที่ชื่อว่า ‘ถึงตัวฉัน’ บนหน้าเดสก์ทอป อากิระ>

ข้อความที่เขียนด้วยตัวอักษรสีแดงนั้น คล้ายกับข้อความในเพลงฮิตสมัยก่อน⁴ เพียงแต่ว่ามันไม่ได้เขียนด้วยสีขาด และไม่ได้มีเนื้อหาตลกตลกเรื่องการนอกใจ

ดังนั้นมันจึงไม่น่ารักแม้แต่น้อย แถมไม่มีรสนิยมด้วย แต่มันทำให้ผมขมขลุ

เพราะผมรู้แล้วว่าใครเป็นคนเขียนข้อความนั้น

คนที่เขียนข้อความนี้คือ ผมเอง เป็นตัวหนังสือที่ไม่สวยเลย วิธีเขียนคำว่า ‘อากิระ’ ซึ่งบางทีคงจะเป็นตัวหนังสือที่ผมเขียนบ่อยที่สุดในชีวิต นั่นเป็นลายมือของผมอย่างเห็นได้ชัด แน่نونว่า ผมไม่มีความทรงจำว่าตัวเองเป็นคนเขียน

เกิดเรื่องบางอย่างที่เกินความเข้าใจของผม ผมรู้สึกเย็นยะเยือกเข้าไปถึงใจกลางร่าง ผมยื่นหน้าเข้าไปใกล้กระจกเพื่อจะมองตัวอักษร

---

⁴ กล่าวถึงเพลง *Rogue no Dengon* (ข้อความสีขาด) ซึ่งถูกนำไปใช้เป็นเพลงเปิดของแอนิเมชันเรื่อง *Kiki's delivery Service* ของสตูดิโอจิบลิ

พวกนั้นให้ชัดขึ้น และนั่นทำให้ผมสังเกตเห็นอีกเรื่อง

นี่คือ ตัวผม?

ชายที่สะท้อนอยู่ในกระจก เป็นตัว 'ผม' ที่ต่างไปจากภาพที่ผมคิดไว้นิดหน่อย อันดับแรกคือ ผมยาว ทั้งที่นาจะไปตามผมครั้งล่าสุดมาได้ไม่ถึงสองสัปดาห์แท้ๆ ทรงผมก็ไม่ใช่ทรงอันเดอร์คัตที่เห็นจนจินตา แต่เป็นผมสั้นประปร่า และถึงขนาดดัดลอนคล้ายด้วยซ้ำ

จากนั้นคือรูปร่างไม่เหมือนเดิม ผมเคยหัดชกมวยอยู่เล็กน้อยสมัยอยู่มหา'ลัย ทำให้ยังดูผอมนิดๆ จากร่องรอยของการลดน้ำหนัก แต่ผมที่เห็นในตอนนี้ ออกท้วมนิดๆ เรียกว่ามีกล้ามเนื้ออยู่เล็กน้อยก็ว่าได้

นอกจากนั้นยังมีจุดที่แตกต่างอีกเยอะ แต่ถ้าให้สรุปคำหนึ่งก็คือ

ผมดูแก่ขึ้น

ผมน่าจะจบมหา'ลัยได้ไม่ถึงปี แต่ตัวเองในตอนนี้กลับดูเหมือนคนอายุยี่สิบกลางๆ ความเป็นเด็กหนุ่มหายไป ดูเป็นชายหนุ่มมากขึ้น

หรือว่าผม.....

ผมเกือบจะหวีร่องออกมาแล้ว แต่ก็พยายามกลั้นเอาไว้ได้

ทำไงดี? นี่ชัดเจนเลยว่าเป็นเหตุการณ์ไม่ปกติ ควรติดต่อครอบครัว หรือเรียกกรดพยาบาลมั้ย? ไม่สิ ก่อนอื่น

ผมเดินเซเชกลับไปที่ห้องและเปิดคอมฯ ข้อความบนกระจกเป็นลายมือของผม ไม่ว่าจะเป็นเรื่องอะไร ก่อนอื่นผมต้องเข้าใจสถานการณ์ก่อน

“มีจริงๆ ด้วย.....”

บนหน้าเดสก์ทอปมีไฟล์ข้อความที่ผมไม่รู้จักเซฟไว้อยู่หลายไฟล์
'พล็อตเรื่องใหม่' 'เรื่องใหม่ กำลังเขียน 2017/4/16' 'เรื่องใหม่
คุณคุณากาวะเข็กรอบ 2' ..... และ 'ถึงตัวฉัน'

คอมพิวเตอร์เครื่องนี้ต้องใส่พาสเวิร์ด และผมไม่ได้จดพาสเวิร์ด
นั้นทิ้งไว้ที่ไหน มีแค่ผมคนเดียวที่รู้ เป็นกลุ่มตัวอักษรที่ไม่มีกฎเกณฑ์
ทั้งที่เป็นแบบนั้น แต่กลับมีใครบางคนเปิดคอมฯ เครื่องนี้ขึ้นมาและ
เซฟไฟล์เอาไว้

ใครบางคน ไม่สิ ผมนี่ออกกว่าน่าจะเป็นใคร วิธีตั้งชื่อไฟล์แบบนี้
เหมือนกับที่ผมตั้งเวลาเขียนนิยาย แต่ว่าทำไมถึงทำเรื่องแบบนั้น

นิ้วของผมสั้น ริมฝีปากแห้งผาก ไม่สมกับเป็นผมที่ตั้งใจจะเป็น
คนแกร่งเลย

18 เมษายน วันอังคาร 06:45 AM

ผมเปิดไฟล์ข้อความด้วยความรู้สึกขมลูก บรรทัดแรกของไฟล์
นั้นเขียนไว้ว่า

<ก่อนอื่นใจเย็นก่อน ไม่เป็นไร นาย ไม่สิ ฉัน หรือก็คือ คิซึโมโตะ
อาگیرะนั้น มีชีวิตอยู่ในสภาพนั้นมาประมาณสองปีแล้ว อย่าลืมนะ
ทำเรื่องบ้าๆ นะ เช่น พังคอมฯ เครื่องนี้ นายห้ามทำอะไรแบบนี้นะ

ถ้าทำแบบนั้นได้วุ่นวายหลายเรื่องเน่..... ใจเย็นลงรึยัง? ไม่สิ ฉันรู้อยู่แล้วนะ
อย่างนายคงจะอ่านไฟล์นี้ให้จบก่อน>

เรื่องนั้นมันแน่นอนอยู่แล้ว ผมไม่มีทางลบไฟล์ข้อความที่เป็น
เบาะแสเพียงหนึ่งเดียวของสถานการณ์ปัจจุบันหรอก ผมทั้งลนลาน ทั้ง
กลัวก็จริง แต่ผมไม่ได้โง่ขนาดนั้น

ไม่ว่าจะเป็นเวลาแบบไหน ต้องเลือกยื่นไว้ก่อนถึงจะเท่ นี่เป็น
เรื่องที่ฮือร่ำหลายคนที่ผมชอบสอนไว้ และผมคิดจะเป็นแบบนั้นอยู่ทุก
เมื่อเชื่อกัน แน่แน่นอนว่ามีหลายครั้งที่ทำไม่ได้ พูดตามตรง ตอนนั้นก็ยิ่ง
อยากกรีดร้องเสียงดัง แต่ที่ผมมีชีวิตอยู่โดยมีเป้าหมายว่าจะป็นหนุ่ม
ฮาร์ดบอยล์นะ โอเค อากิระ เย็นไว้พวก ไม่สิ สร้างทำเป็นเย็นไว้พวก

คนที่เขียนข้อความนี้ บางที น่าจะเป็นผม พูดให้ถูกก็คือ ผมใน
อดีต ถึงจะจำไม่ได้เลยสักนิดว่าตัวเองเขียน แต่ผมว่าคงเป็นแบบนั้น
นั่นละ

<ถ้าอ่านทั้งหมดก็จะเข้าใจสถานการณ์ในตอนนี รู้ว่าควรทำยังไง
แล้วก็มีชีวิตอยู่ต่อไปได้ สถานการณ์มันออกจะหนักหนาอยู่ แต่ก็ไม่ได้
มีแต่เรื่องแย่นะ>

---

⁵ ฮาร์ดบอยล์ (Hard-Bolled) : เป็นแนวหนังสือหนึ่งในนิยายสืบสวนสอบสวน ตัวเอกส่วนใหญ่เป็น
นักสืบเอกชน มีเนื้อเรื่องดุเดือด บู้ล้างผลาญ เมื่อใช้กับคนจะหมายถึงนิสัยซึ่งคล้ายกับตัวเอกที่ใช้ชีวิต
สุดเท่ หัวท้าว และไม้อ่อนอ่อนตามอารมณ์

วิธีเขียนแบบนี้ดูยังไงก็เหมือนผม ดูบ้า ๆ คล้ายกับจะบอกว่านี่
ฉันเขียนขณะฟังเพลงบลูส์ และมือหนึ่งถือแก้วเบอร์เบินไปด้วยนะ มีความ
วางมาด ทำเป็นเท่แบบแปลก ๆ เป็นผู้ป่วยโรคจิตุนิเบียว⁶แบบคลาสสิกที่
ติดเชื้อมาจากเพลงร็อก ละครตะวันตก และฟิลิป มาร์โลว์⁷

ถึงจะอย่างนั้นก็เถอะ พุดมาได้ว่าไม่ได้มีแต่เรื่องแย๋? สถานการณ์
แบบนี้เนี่ยนะ?

ตัวผมในอดีตนี่ท่าจะทรหดเอากการ

<ถ้าให้พุดสรุปเลยก็คือ ว่าไงดี นายคงรู้ตัวแล้วละมั้ง ว่านายมี
“ภาวะสูญเสียความทรงจำแบบไปข้างหน้า” >

.....โอ ว่าแล้ว ไข่จริง ๆ ด้วย แฮ่อ.....เรื่องนี้หนักหนาสาหัสอยู่นะ
ดูจากข้อความแล้ว ผมประสพอุบัติเหตุมอเตอร์ไซด์ตอนขากลับ
จากโยโกฮามะ ผมหัวกระแทกรุนแรง จนสมองได้รับความเสียหาย

ภาวะสูญเสียความทรงจำแบบไปข้างหน้า เป็นคำที่ผมรู้จักก็จริง
แต่อันที่จริงแล้ว โดยปกติมันเป็นยังไงกันแน่นะ

ถ้าพุดง่าย ๆ ก็คืออาการป่วยที่จะมีความทรงจำต่อจากจุดเวลา
หนึ่งแค่ชั่วระยะเวลาหนึ่งเท่านั้น ตื่นขึ้นมาในเช้าวันหนึ่ง ไข่เวลาทั้งวัน
นอนหลับ แต่พอตื่นเช้าวันถัดมา กลับจำเรื่องของเมื่อวานไม่ได้เลย

---

⁶ โรคจิตุนิเบียว: โรคสมมติ หมายถึงคนที่มีพฤติกรรมแปลก ๆ เลียนแบบตัวละครจากการ์ตูน นิยาย ฯลฯ แต่เจ้าตัวกลับคิดว่าพฤติกรรมเหล่านั้นดูเท่

⁷ ฟิลิป มาร์โลว์: นักสืบซึ่งเป็นตัวละครเอกในนิยายชุดสืบสวนของเรย์มอนด์ แชนด์เลอร์

ต่างกับ ‘อาการสูญเสียความทรงจำ’ ที่รู้จักกันทั่วไป ตรงที่เจ้าตัว จะจำได้ว่าตัวเองเป็นใคร ใช้ชีวิตมาแบบไหน แต่พอถึงจุดหนึ่งกลับ ไม่สามารถสร้างความทรงจำใหม่ๆ ได้อีก นั่นคือภาวะสูญเสียความทรงจำ แบบไปข้างหน้า อ๋อ! ดูเหมือนว่านี่จะเป็นโรคหายาก ตอนนี้การวิจัยก็ยังไม่ืบหน้านัก

คนที่ไม่มีความรู้เรื่องการแพทย์อย่างผมทำไม่ถึงรู้จักโรคแปลกๆ แบบนี้นะเหรอ? นั่นก็ ส่วนใหญ่ก็เป็นความรู้จากนิยาย ละคร การ์ตูน หรืออนิเมะ ดังนั้นความรู้พวกนี้จะถูกต้องขนาดไหนก็ไม่รู้เหมือนกัน

<รู้จักภาวะสูญเสียความทรงจำแบบไปข้างหน้าไหม้?>

รู้จักสิ

<บอกไว้เผื่อแล้วกัน เป็นอาการแบบนี้แหละ คนที่ใช้ศิลปะป้องกัน ตัวมันจักสลัดไปสู่ในสนามประลองใต้ดิน⁸ หรือคู่สามีภรรยาที่มีจูบแรก 50 ครั้ง⁹ หรือผมที่ไม่ว่าจะกี่ครั้งก็จะมีรักแรกกับเธอ¹⁰ อาการของคนพวก นั้นคือภาวะเสียความทรงจำแบบไปข้างหน้า>

⁸ กล่าวถึงตัวละครจากเรื่องการ์ตูนเรื่อง Kenka Shoubai โดย Kita Yasuaki

⁹ จากภาพยนตร์เรื่อง “50 First Kisses (50 เดท จูบเธอไม่ให้ลืม)” ซึ่งเป็นเวอร์ชันรีเมคของ “50 First Dates (50 เดท จีบเธอไม่เคยจำ)”

¹⁰ จากนิยายรักสุดฮิตเรื่อง “Boku wa Nando demo, Kimi ni Hajimete no Koi o Suru.” โดย Okita En กล่าวถึงเซย์ที่ถูกसानะถ่ายรูปล และเริ่มชอบความอ่อนโยนของसानะ จนไปพบกับเขาทุกวัน ก่อนจะรู้ว่าเขามีความทรงจำแค้นต่อวัน

ใช่เลย ผมเองก็นึกถึงสามเรื่องนี้ขึ้นมาเป็นอันดับแรกๆ สมแล้ว
ที่เป็นการยกตัวอย่างของคุณกระผม

ตัวอย่างที่ยกขึ้นมาเมื่อครู่ล้วนเป็นเรื่องที่เอาลักษณะของภาวะ
สูญเสียวาทรงจำแบบไปข้างหน้ามาใช้ได้เป็นอย่างดี ผมเองก็เป็น
นักเขียนเหมือนกัน พอจะเชี่ยวชาญเกี่ยวกับเรื่องแต่งอยู่บ้าง

เรื่องพวกนั้นสนุกทุกเรื่อง เรื่องไหนที่เกี่ยวกับความรักก็ดูจะเป็น
ที่ชื่นชอบของผู้หญิง ผมเคยอ่านเจอความเห็นยอดฮิตอย่าง ร้องให้เลย
ค่ะ! หรือ ปวดใจค่ะ! เหมือนกัน เรียกว่าเป็นแนวที่ขายได้

นอกจากนี้ก็ยังมึนกับสืบทองที่ลืมหุ้กระทั่งว่าตัวเองเป็นใครใน
ทุกๆ เข้า¹¹ และคนที่พยายามเพื่อสมาคมมวยปล้ำนักศึกษ¹² ด้วยนี่นะ
จะว่าไป

เพียงแต่ว่าทำยที่สุดเรื่องพวกนั้นก็แค่เรื่องแต่ง ถ้าเกิดเป็น
โรคแบบนี้ขึ้นมาจริงๆ

<ไม่สะดวก ไม่สะดวกมาก>

อย่างที่คุนกระผมพูด น่าจะอยู่ยากสุดๆ ถ้าอยากใช้ชีวิตให้
ถูกต้องตามบริบทสังคม

มีความทรงจำแคว้นเดียว จำหน้าคนที่เจอกันก็ไม่ได้ จำวิธีทำงาน

---

¹¹ จากละครเรื่อง "Okitegami Kyoko no Biboroku" กล่าวถึงนักสืบสาวเดี่ยวโกะผู้ลืมหุ้ที่ความจำจะ
ถูกรีเซตทุกคืน

¹² จากภาพยนตร์เรื่อง "Gachi☆Boy" กล่าวถึงชายหนุ่มผู้ลืมหุ้สัญญาหรือวิธีการเฉพาะตัวของมวยปล้ำ
อยู่ตลอดเพราะไม่มีความทรงจำหลังเกิดอุบัติเหตุเป็นต้นมา

ใหม่ๆ ที่เพิ่งเรียนไปก็ไม่ได้ จำเรื่องที่คุยกันก็ไม่ได้ แบบนั้นท่าทางจะลำบากเอาเรื่องอยู่

ก่อนอื่นเลย คงทำงานปกติไม่ได้ จะสร้างความสัมพันธ์แบบคนปกติก็คงยาก

ในหนังหรือละคร มีคนที่ใช้ชีวิตโดยการจذبเงินทีกไว้ในสมุดก็จริง แต่นั่นก็วุ่นวายมาก แกรมเอาเข้าจริงทำแค่นั้นก็คงไม่พอด้วย นั่นคือเรื่องที่เกิดขึ้นกับตัวเอง

เรื่องมันหนักหนาเกินไปจนผมหมดคำจะพูด ถึงจะพูดให้ฟังดูซอฟต์ๆ ก็เรียกว่าเป็นสถานการณ์สิ้นหวังไม่ใช่เหรอ

“แต่ว่า.....”

อ้างอิงจากไฟล์ข้อความนี้ ดูเหมือนว่าผมจะมีชีวิตอยู่ในสภาพนี้มาได้ตั้งสองปีแล้ว

ตั้งแต่ผมเสียความสามารถในการสร้างความทรงจำไป ผมมีชีวิตอยู่แบบไหนนะ? ไม่สิ มีชีวิตมาถึงตอนนี้ยังงั้นนะ?

จากนี้ไปผมจะเป็นยังไง

ผมรู้สึกเหมือนหัวใจเต้นเร็วขึ้น ผมไม่รู้ว่าตอนนี้ตัวเองรู้สึกยังไง

มีทั้งความกลัว และความสับสน แต่ไม่ใช่แค่นั้น อาจจะเพราะยังไม่รู้สึกว่าเป็นเรื่องจริง และเหมือนเรื่องของคนอื่นมากกว่าด้วย

แต่ผมรู้สึกตื่นเต้นเล็กน้อยราวกับนี่เป็นตอนต้นของนิยายลึกลับ และผมกำลังอยากรู้ตอนต่อ ทั้งเสียวไส้ ทั้งขนลุก

ไม่สิ ยังไงก็ยังมีความรู้สึกสิ้นหวังด้วยมั้ง

.....แยะแล้วแฮะ แบบนี้

20 เมษายน วันพฤหัสบดี 07:00 AM

เขาเป็นว่าต้องเข้าใจสถานการณ์ก่อน ‘ผม’ ในอดีตที่เขียนสิ่งนี้น่าจะเขียนไฟล์ข้อความนี้ขึ้นเพื่อบอกข้อมูลที่เป็นประโยชน์ต่อผมในตอนนั้น และบางทีก็อาจจะเพื่อผมในวันพรุ่งนี้เป็นต้นไปด้วย

ทั้งที่ผมไม่รู้สึกหนาวแต่เหงื่อกลับซึมที่หลังขณะอ่านไฟล์ไปเรื่อย ๆ

<จากตรงนี้ไปฉันจะเขียนแต่ประเด็นให้ชัด ๆ เพราะพวกเราไม่มีเวลา ที่จริงกว่าจะมาถึงตรงนี้ก็ผ่านอะไรมาหลายอย่าง ทั้งการตกผลึกเอเยการตัดสินใจเอเย หรือความพยายามเอเย ถ้าเขียนเรื่องพวกนั้นอย่างละเอียด แค่อ่านก็อาจจะหมดวันแล้ว ขึ้นเป็นแบบนี้คงแยแน่ นายเข้าใจไหม้ย? ก่อนอื่น ฉันจะอธิบายว่าทำไมฉันที่เป็นภาวะสูญเสียความทรงจำแบบไปข้างหน้าถึงใช้ชีวิตคนเดียวมาได้เรื่อย ๆ แบบนี้

หลังจากประสบอุบัติเหตุ แน่นอนว่าฉันได้สติที่โรงพยาบาล และดูเหมือนว่าหลังจากนั้นฉันกินนอนโรงพยาบาลอยู่พักหนึ่ง ทำไมถึงใช้คำว่า ‘ดูเหมือนว่า’ ก็เพราะฉันที่เขียนไฟล์นี้อยู่ก็ไม่มี ความทรงจำเรื่องนั้นเหมือนกัน

ได้ยินว่าฉันได้สติ แล้วก็รักษาแผลจนหาย แต่ตอนนั้นฉัน..... เข้าใจยากจัง ใช้คำว่า ‘ฉันในโรงพยาบาล’ แล้วกัน

เหมือนว่า ‘ฉันในโรงพยาบาล’ เองก็ไม่มี ความทรงจำของเมื่อวานทุกเช้าที่ตื่นขึ้นมา ก็จะถามว่าทำไมฉันถึงอยู่ที่โรงพยาบาล ทำไมฉันถึง

บาดเจ็บ ฉันไม่ได้พักอยู่ที่โรงแรมแคปซูลในโยโกฮามะเทร่อ ตอนนั้นเองที่
ตรวจพบอาการของภาวะสูญเสียความทรงจำแบบไปข้างหน้า

ดูเหมือนว่าฉันจะนอนโรงพยาบาลอยู่แบบนั้นไปอีกสักพัก ในที่สุด
ผลก็หายดี แต่ไม่มีวิธีแหวว่าความทรงจำจะกลับมาเลย แล้ววันหนึ่งหมอ
ก็พูดกับ ‘ฉันในโรงพยาบาล’ ว่า

“ถึงจะรักษาตัวในโรงพยาบาลต่อไป ก็คงไม่กลับมาเป็นปกตินะ
ครับ”

สำหรับหมอ นั้นอาจจะเป็นคนไข้ที่นอนโรงพยาบาลมาหลายวัน
แล้ว แต่สำหรับ ‘ฉันในโรงพยาบาล’ แล้วฟื้นขึ้นมาวันแรกก็เจอแบบนี้เลย
ฉันว่าคงซ็อกแหละ บางทีคงจะโวยวายใส่หมอด้วย

แต่หมอยังพูดต่อ

“เป็นโรคที่หายากก็จริง แต่ยังมีบางกรณีที่หายดีได้อยู่ครับ ถึง
จะยังเป็นเพียงแค่ทฤษฎีหนึ่ง แต่ก็มีเรื่องเล่าว่าการสร้างแรงกระตุ้นต่อ
จิตใจ เช่น ประสบการณ์แปลกใหม่หรือความประทับใจอันแรงกล้า อาจ
ช่วยให้หายกลับมาเป็นปกติได้ครับ”

เมื่อ ‘ฉันในโรงพยาบาล’ ได้ฟังที่หมอบอก ก็เขียนสิ่งที่ตัวเองคิด
ในตอนนั้น และเซฟเก็บไว้เพื่อตัวเองในวันรุ่งขึ้น จากนั้นเมื่อ ‘ฉันใน
โรงพยาบาล’ ในวันรุ่งขึ้นได้อ่าน ก็คิดเพิ่มและส่งต่อไปยังตัวเองใน
วันรุ่งขึ้นอีก นายคิดซะว่า นั่นคือจุดเริ่มต้นที่ต่อมาถึงตอนนี้ก็ได้

การคิดมันใช้เวลา แต่การอ่านข้อสรุปมันแป๊บเดียวนี่?

ข้อสรุปของวันนี้ก็คือสิ่งนี้ และฉันก็คิดต่อโดยยืนพื้นตามนี้

ไม่ว่ายังไง นี่ก็เป็นความคิดของตัวเอง ในแง่หนึ่งถือว่าเชื่อถือได้

‘ฉันในโรงพยาบาล’ ในตอนนั้นก็ใช้ชีวิตนี้คิดอย่างรอบคอบ และ
ได้ข้อสรุปออกมาในวันหนึ่ง

สรุปก็คือ จะออกจากโรงพยาบาล และใช้ชีวิตตามปกติ
เหตุผลมีตามนี้

อันดับแรก คือปัญหาเรื่องชีวิตจริง คือจะนอนโรงพยาบาลไป
เรื่อยๆ ไม่ได้ แม้จะมีค่าลิขสิทธิ์จากผลงานเดบิวต์ในฐานะนักเขียนที่
พอจะขายได้อยู่ กับมรดกของพ่อแม่ และค่าชดเชยที่ประสบอุบัติเหตุ
เป็นเงินก้อนใหญ่ แต่ก็มีจำกัด น้องสาวยังต้องเรียนต่อ และจากนี้ไป
ฉันก็ยังต้องใช้ชีวิตต่อไป

ดังนั้นฉันจึงต้องหาเงิน

ต่อไป... เป็นเรื่องที่ค่อนข้างนามธรรม นั่นก็คือ ‘ความหมาย’
ลองคิดดูสิ ทุกเช้าที่ตื่นขึ้นมาความทรงจำจะถูกรีเซ็ต เอาแต่
นอนโรงพยาบาลไปเรื่อยๆ นอกจากจะไม่มีความทรงจำแล้ว ทุกวันยัง
ทำเรื่องเหมือนเดิม แล้วยังเข้านอนถูกมัย ไม่ก่อให้เกิดอะไร ไม่ส่งผลต่อใคร

‘ฉันในโรงพยาบาล’ อยากจะทำอะไรสักอย่างเพื่อทดแทนกับ
ความทรงจำที่หายไป ซึ่งฉันเองก็คิดเหมือนกัน และนายเองก็น่าจะ
คิดเหมือนกันด้วย

ถ้าอย่างนั้นจะทำอะไร? นายเดาได้ไหม?

ใช่ ฉันตัดสินใจเป็นนักเขียนต่อไป

ต้องบอกว่า มีแต่ทางนี้เท่านั้น

นายลองคิดดูก็จะเข้าใจ เพราะจะให้ไปทำงานตามปกติก็
เป็นไปได้แน่ ต่อให้ทำเป็นงานพิเศษก็ลำบาก เพราะไม่ใช่งานที่สร้าง

ความทรงจำใหม่ไม่ได้ จึงไม่สามารถเรียนทักษะได้ และสร้างความสัมพันธ์กับคนอื่นก็ไม่ได้

แต่ถ้าเป็นนิยาย อาจจะโปรดก็ได้ ดูเหมือนฉันจะมีความคิดแบบนั้น

เพราะก่อนฉันจะมีอาการภาวะสูญเสียความทรงจำแบบไปข้างหน้า ฉันก็เป็นนักเขียนอยู่แล้ว จึงไม่ได้เสียทักษะการเขียน ถึงจะลืมเรื่องเมื่อวาน แต่ข้อความที่เขียนเมื่อวานก็ยังอยู่ พออ่านข้อความนั้นแล้วก็เขียนต่อต่อทุกวัน เมื่อทำแบบนี้ สักวันก็จะเขียนนิยายเสร็จ

ฟังดูเหมือนพูดบ้าๆ แต่มันไปได้สวยกว่าที่คิดนะ ฉันคิดว่าเดี๋ยวนายคงไปอ่านนั่นละ ฉันคนแรกสุดจดอะไรที่คิดออกลงในโน้ต แล้วจากนั้นฉันคนถัดๆ มากี่จะเริ่มเขียนพล็อตนิยายจากโน้ต และฉันคนถัดมาจากนั้นอีกก็จะเขียนพล็อตให้สมบูรณ์ ฉันในวันถัดไปก็จะทบทวนพล็อตแล้วเริ่มเขียนเนื้อหาจริง ๆ.....

ตอนนี้ก็มาถึงขั้นตอนส่งต้นฉบับที่กำลังเขียนให้บรรณาธิการตรวจแก้ไขและนัดประชุมกันแล้ว

ฟังดูไม่น่าเชื่อ แต่เป็นเรื่องจริง ถ้านายได้อ่านต้นฉบับก็จะเข้าใจ ฉันอ่านนิยายเล่มหนึ่งใช้เวลาประมาณสองชั่วโมงถูกมั้ย? แล้วก็ใช้เวลาเขียนประมาณหนึ่งชั่วโมงต่อหนึ่งพันตัวอักษร เพราะฉันอยู่ในสภาพนี้ จึงมีบางครั้งที่เสียเวลามากกว่านั้นอยู่บ้าง แต่ก็ถูไถไปได้

สรุปเรื่องจนถึงตอนนี้

ฉัน ซึ่งก็คือนาย อยู่ตัวคนเดียว และใช้ชีวิตด้วยการอ่านนิยายที่ตัวเองในอดีตเขียน ซึ่งตัวเองก็จำไม่ได้ และเขียนตอนต่อไปทุก ๆ วัน

โอเคนะ?>

22 เมษายน วันเสาร์ 07:15 AM

“โอเคนะ? .....ซะที่ไหนเล่า! เรื่องอะไรพะนั้น!”

ผมโวยเสียงดังแบบที่ไม่สมกับเป็นผม ซึ่งเป็นการโวยใส่ตัวเอง
ในอดีต

จะ ว่าไป

อยู่ๆ ผมก็คิดขึ้นมาได้

ว่าผมคนเมื่อก่อนคงไม่ได้เขียนไฟล์ข้อความนี้ น่าจะเขียนไว้
ก่อนหน้านี่สักพักแล้ว แน่แน่นอนว่าผมคนหลังจากนั้นอาจจะปรับเปลี่ยน
ข้อความจากช่วงแรกไปบ้าง

ก็แปลว่า บางทีผมคนเมื่อก่อน และผมคนเมื่อก่อนขึ้น พออ่าน
มาถึงตรงนี้ก็อาจจะโวยวายเสียงดังเหมือนกัน ถ้าให้คนคนเดียวกันมา
อ่านข้อความเดียวกันในสถานการณ์เดียวกัน ก็น่าจะมีปฏิกิริยาเหมือนกัน

หว่า อยู่ในสถานการณ์แบบนี้ยังคิดได้อย่างเยือกเย็น เรานี่เท่า
จริงๆ.....

ในขณะที่คิดแบบนั้น ผมก็อ่านข้อความจากตัวเองในอดีตต่อ

“อย่างนี้เอง แบบนี้เองเหอ”

ดูเหมือนว่าผมมีเรื่องที่ต้องทำทุกวัน

นั่นเป็นกฎที่มีไว้เพื่ออย่างน้อยก็สามารถดำรงชีวิตอยู่ในปัจจุบัน

และเดินหน้าต่อไปแม้จะทีละน้อยได้

กฎข้อที่ 1 'อ่านข้อความทั้งหมดที่ตัวเองในอดีตเขียนไว้'

นี่เป็นเรื่องที่ต้องทำทันทีหลังตื่นนอน ไม่อย่างนั้นจะไม่เข้าใจสถานการณ์เลย

อิม เรื่องนี้ถ้าไปที่อ่างล้างหน้าทั้งที่ไม่มีควมทรงจำก็คงจะทำแบบนั้นเองโดยอัตโนมัติ อย่างวันนี้ ผมในตอนนั้นก็ทำแบบนั้นมาแล้ว จากนั้นไปมันก็คงจะเกิดขึ้นแบบนี้ละ แต่ปัญหาเริ่มจากกฎข้อต่อไป

กฎข้อที่ 2 'สรุปประสบการณ์ของวันนี้เป็นตัวอักษรอย่างง่ายๆ'

จะเป็นเรื่องแบบไหนก็ได้ เช่น พูดถึงการออกไปข้างนอก พูดถึงหนังที่ดู หนังสือที่อ่านก็ได้ ต้องบอกว่าสรุปไว้จะดีกว่า เพราะมันอาจจะเป็นแรงกระตุ้นใหม่ๆ ต่อสมอง และอาจจะทำให้อาการของโรคดีขึ้นก็ได้ และการป้อนข้อมูลใหม่ก็สำคัญสำหรับการเขียนนิยายเช่นกัน

แต่ว่าถึงผมจะได้ประสบการณ์หรือความรู้ใหม่ๆ มา พຽ่งนี้ผมก็จำไม่ได้ ดังนั้นผมจึงต้องจดบันทึกทิ้งเอาไว้ ถ้าดูหนังก็สรุปเนื้อเรื่องหรือประเด็นเอาไว้ ต้องทำให้ผมเข้าใจเรื่องในเวลาที่สั้นกว่าการดูจริงๆ เพราะไม่ว่าอย่างไรหนึ่งวันมันก็สั้น เวลาเป็นสิ่งมีค่าสำหรับผมในตอนนี้นะ

หนังบางเรื่องก็สมควรเขียนทิ้งไว้แค่ชื่อเรื่องกับความเห็นสั้นๆ ว่า 'น่าเบื่อ ไม่มีแก่นสาร' หรือนิยายบางเล่มก็ทิ้งไว้แค่วิธีดำเนินเรื่อง ถ้าแบบแรกจะได้ไม่ต้องดูอีก ถ้าแบบหลังก็เก็บไว้แต่แก่นจำเป็นเพื่อประหยัดเวลาในการอ่าน

บางทีอาจจะได้พบกับหญิงสาวที่ควรเขียนจุดเด่นของรูปร่างหน้าตาอย่างละเอียดทิ้งเอาไว้ รูปที่ถ่ายก็คงจำเป็นต้องเก็บเป็นรูป ต้องเก็บบันทึกบทสนทนาที่คุยกับบรรณาธิการด้วย เวลาออกไปข้างนอกก็ต้องพกสมุดจดไว้ตลอด ไว้เขียนข้อมูลประสบการณ์ที่จำเป็น และเมื่อกลับถึงบ้านก็เอานี้มาเซฟลงคอมฯ ผมมีนิสัยชอบวางสมุดจดลืมทิ้งเอาไว้ จึงต้องเซฟลงคอมฯ ทุกวัน เวลาทำสมุดจดหาย จะได้เสียแค่ข้อมูลของวันเดียว

กฎข้อ 3 ‘อ่านพล็อตที่ตัวเองเขียน กับนิยายที่เขียนค้างไว้จากพล็อตนั้น’

คงหมายถึงอีกไฟล์ที่อยู่บนหน้าเดสก์ทอปของคอมฯ สិនะแน่นอนว่าผมไม่มีความทรงจำเลยแม้แต่หน่อย คงรู้สึกเหมือนกำลังอ่านงานคนอื่นอยู่มั้ง?

กฎข้อ 4 ‘เขียนนิยายต่อโดยทำตามกฎข้อ 1 – 3’

นี่น่าจะเป็นกฎที่สำคัญที่สุด อย่างน้อยในไฟล์ข้อความที่ตัวผมในอดีตเหลือทิ้งไว้ก็เขียนไว้แบบนั้น

มีข้อความขนาดใหญ่ไว้ตรงบรรทัดสุดท้ายว่า

ไม่แพ้หรอก ไม่ยอมแพ้หรอก

“.....อย่าพูดบ้าๆ สิว่า.....”

ผมพูดกับตัวเองอีกแล้ว บางคนอาจจะคิดว่ายังพูดกับตัวเอง
เกินไปแล้ว แต่ถ้าตกอยู่ในสถานการณ์เดียวกันกับผม ก็ต้องหลุดพูดกับ
ตัวเองบ่อยขึ้นแน่นอน

เอาเข้าจริงผมเพิ่งตื่นได้ชั่วโมงเดียว ก็ต้องมาได้รับคำอธิบาย
สถานการณ์แบบนี้ มีหน้าซ้ำยังบอกให้ทำนั่นทำนี่เนี่ยนะ? แบบนี้ต่อให้
สับสนทำอะไรไม่ถูกไปทั้งวันยังไม่แปลกเลย

....เฮือก

ผมบ่นในใจก่อนจะตัวสั่นเมื่อเข้าใจความหมายนั้น

เย็นสันหลังวาบ

ใช่ จริงๆ นั่นละ นี่เป็นสถานการณ์ที่ต่อให้สับสนไปทั้งวันก็
ไม่แปลก แต่ว่าถ้าเป็นแบบนี้ผมก็จบหนึ่งวันโดยที่ไม่ได้ทำอะไรใหม่ๆ
ไว้เลย แล้วผมในวันถัดไปก็จะลืมเรื่องนั้นไปด้วย แค่นั่งปล่อยให้เวลาผ่านไปเท่านั้น

มันไม่จบตรงที่แค่วันเดียวไม่เป็นไรหรอกน่า เพราะตัวผมในวันถัดๆ
ไปที่ไม่เหลือแม้กระทั่งความทรงจำว่าใช้เวลาหนึ่งวันอย่างไรบ้าง
ก็จะเป็นไม่สำนึกผิด และไม่เสียดาย จนอาจจะทำแบบนั้นซ้ำรอยเดิมไปเรื่อยๆ
ก็ได้

น่ากลัวเกินไปแล้ว

อย่างเช่น ถ้าไฟล์ข้อความที่เพิ่งอ่านนี้ ที่จริงแล้วถูกเขียนไว้เมื่อ
หนึ่งปีก่อนขึ้นมาจะเป็นยังไง? หลังจากนั้นตลอดหนึ่งปีที่ผ่านมา ผมก็
เอาแต่สิ้นหวังอยู่ทุกวัน สับสน จากนั้นก็ลืมเรื่องพวกนั้นไป ไม่ได้สงสัย
อะไรไว้เลยขึ้นมาละ?

ผมคงคิดแหละว่า เรามัวทำอะไรอยู่ อย่าล้อเล่นนะ เข้าใจ
สถานการณ์บ้างรึเปล่า มันก็ต้องคิดงั้นแหละ

และเมื่อคิดแบบนั้นแล้ว ผมในวันนี้ก็จะต้องทำอะไรสักอย่าง
งั้นจะทำอะไรดี?

ผมย่อหน้าต่างของไฟล์ข้อความ ‘ถึงตัวฉัน’ ที่อ่านค้างอยู่ลง
แล้วเปิดไฟล์เดออร์อื่น หรือก็คือลองเปิดไฟล์นิยายที่ตัวผมน่าจะเขียน
ทิ้งไว้จนถึงเมื่อวาน

“ซะๆ..... ประโยคเปิดเรื่อง สมเป็นเราดี แต่ว่าจำอะไรไม่ได้เลย
หอะะ.....”

ทะเลตัวอักษรที่ค่อยๆ ปรากฏบนจอทำให้ผมรู้สึกแปลกๆ และ
ผมสังเกตเห็นเรื่องสำคัญอีกอย่าง เพราะผมเขียนด้วยโปรแกรมเวิร์ด
จึงมีจำนวนตัวอักษร และจำนวนหน้าแสดงอยู่ตรงมุมล่างซ้ายของจอ

“54,538 ตัวอักษร.....!”

หนังสือขนาดบุงโกะ¹³ 1 เล่ม จะมีตัวอักษรอยู่ประมาณ 100,000
ตัว ซึ่งนี่เกิน 50,000 ตัวมาแล้ว

นั่นไม่ใช่จำนวนตัวอักษรที่ผมซึ่งถูกบอกรบอ่ย ๆ ว่าเขียนได้ช้า
และตกอยู่ในสภาพนี้สามารถเขียนได้ในวันเดียว

ก็ แปลว่า.....

54,538 ตัวอักษร เป็นแค่ตัวเลขแถวหนึ่ง แต่ผมคิดว่ามีความ
เร้าร้อนแฝงอยู่ในตัวเลขแถวนั้น

“และนิยายเรื่องนี้ .....บางที.....”

¹³ บุงโกะ ขนาดของหนังสือประเภทหนึ่งในญี่ปุ่น โดยปกติจะมีขนาด 105x148 mm. หรือขนาด A6

ผมที่อ่านไปได้เล็กน้อย เกิดความรู้สึกที่น่าจะเกิดขึ้นเป็นครั้งแรก
ตั้งแต่ผมตื่นขึ้นมา

ความรู้สึกที่เรียกว่าความหวัง

ไม่แพ้หรอก ไม่ยอมแพ้หรอก ถ้าผมในอดีตพูดไว้แบบนั้น งั้นก็
เข้าใจแล้ว ผมจะลองทำเท่าที่ทำได้ดู

27 เมษายน วันพฤหัสบดี 11:00 AM

ผมหยุดอ่านไฟล์ข้อความ 'ถึงตัวฉัน' ที่เป็นไฟล์ส่งต่องานและ
ติดต่อสื่อสารจากตัวผมในอดีตไปตั้งแต่สามชั่วโมงก่อน แล้วหันมา
อ่านพล็อตนิยายตัวเอง และนิยายที่เขียนค้างไว้ซึ่งไม่อยู่ในความทรงจำ
ของผมเลยแทน

นี่จะเป็นยังไงนะ เป็นแบบนี้ทุกรอบเลยรีเปล่า ไม่อะ ไม่น่าไรนะ

เมื่อกี้ ถ้าผมไม่ได้ตกใจที่เห็นว่าตัวนิยายเกิน 60,000 ตัวอักษร
ไปแล้ว เช่น สมมติว่านิยายเพิ่งจะเขียนได้ 30,000 ตัวอักษร ป่านนี้ผม
ก็คงจะยังอ่านไฟล์ส่งต่องานอยู่

ถ้ามองในแง่นี้ ก็แสดงว่าต้องทำต่อไปทุกวันสินะ

ผมได้ข้อสรุปในใจ เอาละ เขียนต่อ.....! ในตอนที่กำลังคิดจะ
เขียนนิยายต่อ เสียงอเล็กโทรนิคส์ก็ดังขึ้นในห้อง

มีเสียง ปังป่อง ดังขึ้นมา หรือก็คือเหมือนจะมีคนกดกริ่ง

ขอทีเถอะนะ ผมในตอนนี้อย่างจะฟังเซลล์ขายหนังสือพิมพ์

หรือฟังคนมาชวนเข้าลัทธิแปลก ๆ หรือคณะ

ถ้ามีคุณป้าใส่แว่นยิ้มเป็นเส้นสองคนมาถือแผ่นพับเขียนว่า ‘จงตื่นเถิด’ หรือ ‘เรามาลองคิดเกี่ยวกับชีวิตของคุณดูหน่อย’ ยืนรออยู่ก็แย่งกันพอดี

เมิน ต้องเมินแล้ว

แต่คุณป้าทั้งสอง (สมมติ) กลับตกกริ่งรัว ๆ

ปึ้งป่อง ปึ้งป่อง ปึ้งป่องปึ้งป่องปึ้งป่อง~ ปึ้ง ป่อง ปึ้งป่อง

ปึ้งป่อง~♪

พอชะที แล้วนี่เกิดเป็นจิ้งหะอะไรเนี่ย หนวกหูเพี้ย

ปึ้ง

“ครับ ๆ! มีอะไรครับ!!”

เมื่อเปิดประตูด้วยความรู้สึกหงุดหงิดอยู่บ้าง ก็พบว่าหลังบานประตูไม่มีคุณป้าสองคน แต่มีสาวน้อยคนหนึ่งยืนอยู่

“ข้าหะมัดเลย วันนี้ฉันมาตรงเวลาแท้ ๆ”

หะ?

เธอใส่เสื้อสีชมพูอ่อนดูสมกับฤดูใบไม้ผลิ กับกระโปรงสั้น บางทีน่าจะเด็กกว่าผม อายุคงจะราว ๆ ยี่สิบปี

ผิวเธอขาวเหมาะกับการแต่งหน้าแบบธรรมชาติ หน้าตาน่ารัก รูปร่างผอมบาง ไม่ค่อยมีส่วนเว้าส่วนโค้ง เสริมกับผมยาวประป่าสีเกาลัด ที่ดูน่ารักมุ้งมิ้ง? ก็ อืม เรียกว่าเป็นสาวสวยก็น่าจะได้

รู้สึกคุ่น ๆ บอกไม่ถูก.....

“ขอเข้าไปนะ วันนี้ยังเป็นฤดูใบไม้ผลิแท้ ๆ แต่ก็ร้อนนิด ๆ เนะ ขอ

ขาข้าวบาร์เลย์หน่อยนะ”

สาวน้อยมองผมด้วยหางตา แล้วเดินเข้าห้องผมอย่างคุ่นเคย ดูไม่เกรงใจเลยสักนิด ถึงจะถอดรองเท้าส้นสูงที่ค่อนข้างสูงออกมาวางอย่างเป็นระเบียบ แต่กลับเปิดตู้เย็นผมโดยพลการ

อะไรเนี่ย ใครเนี่ย

นั่นเป็นความคิดของคิซึมิโตะ อากิระคนนี้ การคิดในใจในพริบตาถือเป็นหนึ่งในเจ็ดจุดขายของผม

หรือว่าจะเป็นแฟนของผม? สูดยอเลยแฮะเรา ถึงจะมีภาวะสูญเสียความทรงจำแบบไปข้างหน้า แต่ก็ยังมีแฟนแบบนี้มันจะหล่อเกินไปมั๊ย จริงสิ ผมยังอ่านไฟล์ ‘ถึงตัวฉัน’ ที่เป็นไฟล์ส่งต่อไม่จบนี้มาได้เจอกันยังงั้นเนี่ย หรือว่า แบบนั้นรีเปล่า เป็นพนักงานสาวนั่งดริงค์? หรือว่าจะเป็นเพื่อนของแฟนของซู?

แถมยังน่ารักมากเลยนี่นา เรียนมหา’ลัยอยู่รีเปล่านะ? หีฮ่าฮ่าฮ่าฮ่า

ทว่า ข้อสันนิษฐานจากสมองอันปราดเปรื่องของผมกลับถูกทำลายด้วยคำพูดเพียงคำเดียว

“? ทำอะไรอยู่นะ พี่”

ยัยนั่นมือหนึ่งถือขาข้าวบาร์เลย์ เอียงคอดถามผมที่ยืนนิ่งอยู่ใกล้ประตู

พี่ จังหรือ.....?

“อะ เธอ ฮีนาตะหรือ? จริงดิ?”

ผมคนนี่ถึงขนาดร้องเสียงดัง รักษาความเยือกเย็นไม่ได้อย่าง

เห็นได้ชัด

“เฮ้ะ เพิ่งจะรู้ตัวเธอ? แต่ว่านี่วันพฤหัสบดี นะ ฉันก็ต้องมาสิ”

“วันพฤหัสบดี แล้วมันยังงี้เลย! นี่เธอ ทำไม่ถึงมาอยู่ที่นี่ ไม่ไปโรงเรียนล่ะ?”

พูดแบบซอพต์ๆ ก็คือผมตกใจแทบหงายหลัง ที่จริงก็ตกใจมาตลอดตั้งแต่ตื่นมาแล้วนะ แต่นี่ค่อนข้างหนักเลย

“? .....ไม่จริงน่า.....!? ตะ เดียวนะ ขอดูคอมฯ หน่อย พี่!”

อู๋ๆ ฮินาตะก็ทำหน้าที่เครียด รีบมานั่งที่โต๊ะผม และเริ่มยุ่งกับคอมฯ โดยพลการ อะไรของเธอเนะ

ผ่านไปสักพัก

“.....อะไรกัน นึกว่าไฟล์ ‘ถึงตัวฉัน’ หายไปแล้ว หรือฮาร์ดดิสก์พังซะอีก ก็ยังมีที่เขียนต่อกันมาอยู่นี่นา”

ฮินาตะผ่นลมหายใจดังเฮ้อ หลังจากนั้นก็ทำปากยื่นแล้วหันมามองผมด้วยท่าทางไม่พอใจ

“แล้วทำไมเธอถึง.....”

“ฮะ หรือว่ายังอ่านอันนี้ไม่จบเธอ?”

ฮินาตะขี้มาทางคอมฯ ของผม บางทีน่าจะหมายถึงไฟล์ข้อความ ‘ถึงตัวฉัน’

“อะ อือ”

“ไม่ได้สิ นี่สิบเอ็ดโมงแล้วนะ พี่ทำอะไรอยู่เนี่ย?”

“.....อ่านนิยายอยู่”

ขณะที่คิดว่าทำไมผมถึงโดนโกรธ สีหน้าของฮินาตะก็เปลี่ยนไป

僕は僕
の書いた小説
を知らない

...หัวใจของพมจดจำเธอได้...

นับตั้งแต่ประสบอุบัติเหตุเมื่อสองปีก่อนเป็นต้นมา
ผม คิซึโมโตะ อากิระ ซึ่งเป็นนักเขียนนิยาย
ก็จำเรื่องราวต่างๆ ได้แค่วันต่อวัน
ผมรู้เรื่องวันที่ผ่านมาจากบันทึกของตัวเองเท่านั้น

ขณะที่โลกรอบตัวของผมเดินหน้าไปเรื่อยๆ
ผมกลับต้องเผชิญหน้าความจริงที่ว่า
ความทรงจำของผมหายไปในทุกวัน
เพราะอย่างนั้นชีวิตของผมถึงได้พบกับ
สิ่งท้าทายไม่เหมือนใคร

ทั้งนิยายที่ผมพยายามเขียน
แต่ลืมเรื่องทั้งหมดในวันรุ่งขึ้น
ทั้งเธอคนนั้น ที่ผมรู้จักเธอจากแค่ตัวอักษร

แต่ไม่ว่าผมจะต้องลุกขึ้นสู้ใหม่กี่ครั้ง
ผมก็จะไม่ถอดใจยอมแพ้

ผมจะต้องเขียนนิยายเรื่องนี้
เพื่อทดแทนความทรงจำที่หายไปให้ได้!

NBLITE

Thai language edition.

For distribution and sales in Thailand only.

จัดพิมพ์เป็นภาษาไทย เพื่อจำหน่ายในประเทศไทยเท่านั้น

Bht 295.-

ISBN 978-616-587-005-4

9 786163 870054

NF-054

นอติยา